

JAUME C. PONS ALORDA

Poètica, o no

Un dia, ja fa molt de temps, vaig fotre un crit de guerra que pregonava «La poesia és un festival: l'infinit fornicant amb l'eternitat!», i des de llavors no he pogut deixar de cridar. És precisament per aquests bels com UEEEEEEEEEEEE!!! o ÈPIC & MAJÈSTIC!!! i una altra vegada UEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEE!!! com segur que més d'un em deu, o no, conèixer talment un *hooligan* fervorós, apassionat i foll de la poesia catalana. La poesia, per tant, com a INCONTINÈNCIA. Però per a mi la poesia no és sols aquesta cridòria, també és el no-res, i com a tal pot ser-ho tot. Per tant, en aquest espai que s'obre entre el tot i el res hi cap tot el que queda: el silenci, el clam, el xaman que dansa al voltant de la foguera mítica del pensament, el cuc, la canya, la paraula, la fruita, el cistell, la pistola, el ganivet, l'escut, l'espasa i la destrat, l'ull guerxo i la pupil·la, i així fins que l'infinit rebenta i la carn es consuma, i més encara (*Déu ha mort aixafat per la seva Omnipotència. Ara sols resten paraules de carn*).

POESIA ÉS TOT! és un altre dels crits de guerra que he escopit de tant en tant i mai sol, som uns quants que així ho creiem i ho cridem. I he arribat a aquesta apoteòsica i exageradíssima conclusió d'una forma intuïtiva, primigènica i fins i tot visceral: no sóc capaç de generar un discurs racionalitzat que ho justifiqui: HO VISC I HO CRID! (*I ara penso en Ausiàs March com el va descriure Josep Palau i Fabre: com un home de les cavernes que canta amb la veu més fonda i profunda de totes! I m'imagino aquest ésser cavernari cantant els seus planys descomunals al costat d'un Miquel Barceló que pinta les entranyes de la terra...*) I el més estrany, però, és que com més crid dalt del gran teatre de l'existència, com clamava el Mestre de Mestres William Shakespeare, més es dissol la meua poesia. S'extingeix. Cada vegada noto més com si els versos se'm podrissin. Per això el meu darrer poemari publicat duu per títol *Carn vol dir desaparicions* (LaBreu 2010), perquè ja en el mateix procés de VIVÈNCIA, MÍSTICA I ESCRITURA notava com fins i tot jo em diluïa. La poesia també pot ser aquest esgotament. A vegades és necessari que ho sigui. I per això els meus poemes cada vegada surten més leprosos i més convulsius i més mutilats (*Vull gastar totes les paraules. Recargolar-les. Degollar-les de significat. Envair-les fins la pura impotència, fins que rebentin. Menar-les, esquizofrèniques, al suïcidi col·lectiu*).

I, en canvi, més noto com em transformo en una altra cosa (*Jo, el Tèrbol, reconec el meu Terror: qui m'espera a l'altra banda de mi mateix?*). Fins ara he cridat i cantat, però de sobte tinc ganes, a més a més, de contar. De bard he passat a fabulador. O no, perquè en el fons no sé ni-qui/è-sóc-ni-què-faig, però m'adono que tinc ganes d'explicar històries que he viscut sense viure-les, i m'enfronto a contes i a novel·les i a poemes que visc i escric en aquest mateix instant, ara mateix, com un Ígur Neblí que s'encara al Laberint definitiu o un Cavaller Kosmas que perviu en la recerca inabastable, o com aquell que inventa saviesa al voltant d'una figuera o dins d'un llit perquè d'ell es pugui despendre coneixement, bellesa i somni. Potser ara vull veure i descriure el que he vist amb més alts i altres ulls (*Disseca'm la mirada. Mira-hi a través*). I vull ser, i a la vegada escriure, com si l'ànima i l'escriptura fossin viatges heroics, aventures i aprenentatges tal com ho descriu Joseph Campbell al seu *The Hero with a Thousand Faces*. El mateix procés cíclic, la mateixa conquesta de l'esperit.

I per dur a terme aquest pelegrinatge impossible tampoc no fa falta saber quin és el destí que espera i esguarda, car ell mateix es revelarà. La qüestió, l'aventura, és com aquest temple de carn destruïda, aquest monyó-fet-home, aquest màster de l'univers que cerca i concentra, per sempre, la paraula eterna. *M'he embalsamat l'ànima: ja sóc l'Herói del Temps*.

Poemes, o no

HUMANS: EPITAFIS

(EJACULACIONS)

A Josep Palàcios

(...) La destrucció com a forma perfecta de l'escriptura. Escriure és Exterminar./On són els supervivents d'aquest vers? Inventau-vos-els./Una màscara damunt una màscara damunt una màscara. I l'espant sempre al final de totes. (...)

*Mireu-lo,
d'ell sols queda un tors que avança
allà on l'abisme
li ha fet un racó
al seu costat.
Contempleu
aquest calfred convulsiu en el qual s'ha convertit.
D'ell sols queda això
i avança.
Mes
no el vulgueu plànyer,
ni ho intenteu,
ell va decidir mutilar-se
fins a l'extenuació
perquè la seva raça
pogués aprendre a narrar
cada ferida.
I ara,
aquest monyó fet home,
orgullós i avançant
ens ho canta.*